

ganiseret og vel rustet til at kunne optage denne Gerning. I Slutningen af forrige Aarhundrede var det betydelige Værdier, som vort Land erhvervede sig gennem sin Skibsfart. Der er ikke Spørgsmaal om, at vi kunne gøre det samme nu, naar vi blot gøre det mest mulige for at støtte og lede denne Virksomhed fremad. Som yderligere Støtte for at afskaffe Konsulatafgiften vil jeg endnu fremhæve, at vi jo her i Landet i øvrigt have afskaffet den Form for Lønning af Embedsmænd, som sker gennem Sportler; men Konsulatafgiften benyttes netop væsentlig til Lønning af Konsuler og er altsaa egentlig en Sportelafgift, som Skibsfarten maa afgive til disse Menneskers Lønning. Det kan dog ikke nægtes, at naar man i sin Tid for alle andre Embeders Vedkommende har afskaffet denne indirekte Lønning af Embedsmænd, uagtet det ikke var hver Mands Sag at have Skøder eller Obligationer, som han skulde have tinglæste, er der samme eller end mere Føje til at ophæve den paagældende Afgift, naar vor Skibsfart og udenrigske Fart derved kan støttes, og meget forskellige Erhverv ere indirekte interesserede i Ophævelsen af denne Afgift.

I Forbindelse dermed vil jeg gerne spørge den ærede Indenrigsminister, om han ikke som Repræsentant for Handelsstanden og Skibsfarten inden for Regeringen har tænkt paa, at det ogsaa vilde være en betydelig Støtte for vor Skibsfart og Handel, naar danske Orlogsmænd jævnlig eller i alt Fald af og til bleve udsendte til de Lande, hvor det kunde være nyttigt at vise vort Orlogsflag. Dette er jo en Sag, der væsentligst vedrører den højtærede Indenrigsminister, thi man kan ikke forlange af Marineministeren, at han skal have Øjet stærkt opladt for denne Sag. Muligt kunde Indenrigsministeren forene sig med Udenrigsministeren, som maaske ogsaa af politiske Grunde kunde ønske at faa Flaget vist. Naar de forenede deres Kræfter og talte med Marineministeren, var det muligt, at de paa Finansloven kunde faa de fornødne Beløb bevilgede paa deres Konti til en saadan Udsendelse af en Del af Marinens Skibe. Jeg ved ikke, om den ærede Udenrigsminister har særlige politiske Affærer med noget andet Land; men nu om Stunder, hvor de store Nationers Flaader lægge Beslag paa mere og mere af Verden, kunde det gerne være, at der hist og her kunde falde et Par Troner af, som man kunde faa besatte med Mænd her fra Landet til Nytte for Udviklingen af vore Handelsforbindelser. Jeg

tillader mig at anbefale mit Forslag til den ærede Indenrigsministers, til ærede Medlemmers og særlig til Finansudvalgets Overvejelse. Jeg kan ikke vente, at mit Forslag bliver vedtaget her i Dag, og er forberedt paa at tage det tilbage, men jeg vilde gerne høre, hvorvidt jeg kan vente Tilslutning til Sagen. Jeg tror, at Forslaget vilde være af overordentlig stor Betydning, thi, som jeg sagde før, der er intet andet Erhverv, der i den Grad som Skibsfarten i sig selv er en Støtte for andre Erhverv her i Landet. Jeg kan ikke tænke mig, at der er et eneste Erhverv her i Landet, som ikke maa ønske at se den udviklet saa kraftigt som muligt.

Medens jeg har Ordet, skal jeg tillade mig at anbefale Ændringsforslag Nr. 1 uden for Ændringsforslagslisten, som gaar ud paa at forhøje Udgifterne til Lønningerne for de underordnede ved Postvæsenet. Det forekommer mig, at med det stedse betydeligt voksende Antal Værdisager og andre Sager, som gaa igennem vore Postkontorer, er det nødvendigt, at det der ansatte underordnede Personale bliver lønnet paa en nogenlunde tilfredsstillende Maade. Jeg synes nok, at man kan sige, at Forholdene maa være særlig uheldige inden for Postvæsenet, thi med dets Udvidelse følger en Masseantagelse af underordnede Funktionærer, for hvem der kun er liden Udsigt til Avancement. Særlig maa det erindres, at Postkontorerne for en stor Del henlægges til Jærnbanestationerne, hvorved Avancementsposterne unddrages de underordnede, idet Postvæsenet bliver lagt i Hænderne paa Jærnbanernes Stationsforvaltere. — Endelig vilde jeg gerne sige et Par Ord i Anledning af et Beløb, som er nægtet til Rosenborg Hayes Stakitværk. Jeg kan sympatisere med denne Nægtelse, fordi jeg synes, at det var ønskeligt, om man for Kjøbenhavns Skyld kunde faa hele den grimme Mur mellem Kronprinsessegade og Haven taget væk, saaledes at en af de smukkeste Pladser i Kjøbenhavn kunde komme til at ligge nogenlunde aaben for Publikum. Der ligger ganske vist de kongelige Køkkenhaver, men de kunde jo nok beskyttes, selv om man fik Indblik i dem, og det vilde forskønne hele denne Bydel i meget høj Grad, ikke at tale om, at vort smukke Rosenborg Slot nu ligger skjult, ikke kan ses paa Grund af de grimme Bygninger og Mure, der omgive Haven. — Sluttelig skal jeg endnu en Gang tillade mig at anbefale mit Ændringsforslag til § 26 til Tingets Velvilje, og jeg haaber sikkert paa, at der, da alle